

Kratičce o esoterních souvislostech letních výhní, našich osudů a Matky Země. Valící se oceány odvahy

Karel Funk

Krásný výraz pro horka má slovenština – horúčavy.

Když jsem v letošních horkách navštívil maminku, opět, jako každoročně, se mne soustrastně až vyděšeně ptala, jak to snáším. A opět, jako každoročně, jsem jí popravdě odpověděl, že se na tahle největší horka těším celý rok. Nechápala, trpí při tom (horkem i mou odpovědí). Pak se mne, snad v naději, že si o někoho známého opře svůj názor, optala, jak je snáší Marta (blízká osoba, 93 let). I zde jsem popravdě odpověděl, že je „ve svém živlu“. Toto může platit trochu i doslovně – viz dále.

Každý rok se tato rozmluva v době „horúčav“ opakuje, jaksi natvrde jsem to vždycky přešel, až letos mi napadlo se nad tím drobátko zamyslet. Slunečnost je pro mne cosi úžasného. Najednou mi došlo, že název Slunce či sluneční mám hned v několika titulech či podtitulech svých knih nebo jejich kapitol.

Malinko osobních souvislostí: zatímco maminka se po celý život jen strachuje z něčeho, co nemůže ovlivnit, hledá děsivé stránky věcí už dopředu a oním báním se pohodlně nahrazuje vlastní životní odpovědnost (kdyby byla mladší, určitě by hltala různé konspirační a spiklenecké teorie, kdo nás z kosmu, z politiky či z neviditelná ohrožuje), neumí se z ničeho slunečně radovat a nevšímá si drobných nezdarů, nikdy se neuměla bděle položit do sluneční hudby Mozarta či Beethovenových symfonií. Nebo alespoň do písničky jako je například Here Comes the Sun od Beatles (album Abbey Road) nebo Bridge over Troubled Water od S+G. Je soumravná, vichřicová, katastrofická celým životem. Pak si takto vše vykládá, vše takové si přitahuje. (Odbočím: Jak osvobodivé je uvědomovat si v sobě dědičné rysy a přepracovávat je, oddělovat svou identitu, své Já, od linie předků, i toto je jeden z předpokladů tzv. duchovní cesty.)

Jak je krásné – aniž bychom tu sklouzávali do módního figle autosugesce či naprogramovaného pozitivna – niterně se nechávat prohřívát Sluncem. Vždyť i kdysi uctívaný Višnakarman, Ahura Mazda, Amon Re či Apollon byli sluneční bohové. Byl to ovšem pořád tentýž sluneční bůh – centrum světla, oběti a lásky, který pak sestoupil na

Zem, aby i nás prosvěttil (pokud se k tomu svobodně rozhodneme), a od té doby jej nemusíme hledat obtížnými zasvěcovacími iniciacemi na Slunci. Je již dvě tisíciletí spjat s aurou Země, s její éterickou úrovní, a tedy i přístupný každému, kdo hledá. Byl nazván Kristem.

Ale ještě k osobním věcem: Vida, jak se naše osudy utvářejí: pod-mračená (mračit od slova mračno) maminka s nitrem celoživotně „pod mraky“ (to není kritika, spíš povzdech) na sluníčku trpí po celé léto. (Samozřejmě že ze zdravotních důvodů může i leckdo slunečný mít v horkých dnech fyzické potíže a je třeba dodržovat určitá zdravotní pravidla, ale to je už jiná věc.) Vytvořila si svůj osud takto, zalezla pro mraky. Naopak spříznění se Sluncem v nitru vytváří i spříznění letní. Ba i spříznění osudové: i těžkosti, sebelítosti či strachy lze snášet s vědomím, že i za mraky září Slunce.

A jak ještě lze prožívat vrcholné léto? Ona tiše žhnoucí mohutná kopule oblohy může vyvolat v hlubinných stopách paměti evokace prožitku prvních dvou počátečních inkarnací Země, kterým se esoterně říká „dávný Saturn“ a „dávné Slunce“. Bylo to zcela jiné stvoření Země než naše nynější hmotné. Ono dávné tělesno bylo tvořeno (vyplněno) pouze mohutně žhnoucí plamennou výhní. Ta byla samozřejmě prožehována ba vytvářena příslušnými duchovými bytostmi – a v tomto žhavém lůně se vytvářel i jakýsi předzárdek éterického těla budoucího člověka. Na dávném Saturnu se tímto tělesem valily oceány duchovní odvahy. Ta je latentně obsažena (lze ji meditačně pocitově odvodit) v oné letní výhni vysoké oblohy. Není to krásná meditace i pro naše životní svízele, morální malátnost či netečnost k pravdě a kráse? A další souvislost? Létu vládne resp. řídí jeho procesy mohutný, lidi pozorující a nabádající kosmický Archanděl Uriel, Archanděl saturnské povahy. A poslední souvislost, která mne napadá: Zemská duše je o vrcholném létě vysunuta ze zemského tělesa do kosmu a sytí svoji duševnost slunečním oplodněním. Zároveň se touto zlatou výhní prozařují, produchovňují a krystalizují i hlubiny pod zemským povrchem. Jak úžasné – být mezi tím, ba uvědomit si, že jsme součástí toho, se svou duší i duchem. Ba i naše fyzické substance mohou být takto prosvětlovány a posvěcovány, pokud si to uvědomujeme.

Další důvod, proč je mi v letních horkách tak úžasně, vidím v tom, že po určitém, byť lidsky omezeném prožívání výstupu zemské duše ke Slunci, cítím jakousi niternou odezvu onoho naplňování její duše slunečním oplodněním i v sobě.

Malý dovětek: kamarádka, které jsem den před napsáním tohoto článku, ve třiatřiceti stupních o těchto věcech vykládala, dnes sdělila: Musela jsem dnes v

tom horku dost pracovat a JE KRÁSNÉ, KDYŽ JE TU TEN SATURN A NE VEDRO. MÍSTO TOHO, ABYCHOM SI SUGEROVALI, ŽE NÁM Z TOHO MUSÍ BÝT ŠPATNĚ, SI HORKO MŮŽEME UŽÍVAT.

I když, pravda, za Rakosko-Uherska mělo horko tu výhodu, že při něm vyhlásil císař pán pro státní zaměstnance "vedřiny" a mohli jít domů.

Napadá mne, že toto souvisí i se starším článkem o našem éterickém těle, tedy ho sem po menších změnách ještě přenesu:

Odpověď našeho éterického těla na okolí

Je nám pořád „nějak“? Tedy – chladno nebo horko? Bojíme se nachladnutí? Patříme mezi ty, kteří se doma, v autě i jinde mnohokrát za den oblékají nebo si odkládají a mají stále při ruce svetříky a bundy, které putují na sebe a ze sebe každou chvíli v závislosti na nepatrném teplotním rozdílu? Zaujme nás kontrola vlastní teploty víc než nejzajímavější rozhovor, hudba nebo četba? Jsme náchylní pociťovat i menší horko nepříjemně nebo naopak snadno nachladnout? Podívejme se krátce na hlubší souvislosti a příčiny.

Záleží tu na míře naší vnitřní dynamiky, kreativity, mentální pohyblivosti, nebo naopak zatuhlosti, mentální pomalosti, ba i sebestřednosti. To vše jsou vlastnosti našeho éterického těla. Jsme-li více samostatní, tvůrčí, jiskří-li naše éterické tělo bystrostí, aktivitou, jasným vědomím, ochotou samostatně zpracovávat podněty okolí, pak změny teploty snáze zpracováváme a na několika stupních nahoru či dolů tolik nezáleží. Použijme příkladu Rudolfa Steinera: Představme si, že jsme v tak a tak teplé či chladné místnosti. Teplo nebo chlad by námi neměly průběžně procházet jako kusem dřeva nebo kamene. Pokud zpracováváme teplo, které je kolem nás, pak se do teplé nebo chladné místnosti nestavíme jako ztuhlý kus dřeva nebo kamene, který se rychle otepluje nebo ochlazuje automaticky podle okolí. To zevní nás pouze podněcuje: teplo, které nosíme v sobě, produkujeme v sobě samých, ve svých strukturách. Pokud to nedovedeme, tedy pokud je naše éterické tělo zatuhlejší, stavíme se do svého okolí jako kus dřeva nebo kamene. To zevní do nás vniká, aniž bychom to dokázali proměnit, a pak snáze nachladneme nebo nesnášíme horko.

Podobně proměňujeme i škodliviny z jídla a další vlivy okolí. Někdo si zoufale počítá ve stravě „éčka“, konzervanty a kdo ví co ještě, ale porazí ho kde co. Příliš úzkostlivé sobectví na fyzické tělo nás činí náchylnými a zjitřenými právě k vlivům toho, čeho se tolik bojíme. Rozumná životospráva může být uplatňována bez fanatismu a strachu. To neznamena mít naprostou netečnost k zdravým či nezdravým potravinám či vlivům, ale záleží tu buď na aktivitě a

dynamičnosti nebo naopak na tuhé sebestřednosti našeho celkového života. Často nejrůznější pravidla a metody na fyzické zdraví jsou uplatňovány s takovým perfekcionalismem až křečí, že pohlcují naši širší pozornost a ztotožňují nás sobecky, nadměrně a sebestředně s naším "panákem", i když to často bývá s jakýmsi zdánlivě duchovním náterem.